

Dit boek kwam mede tot stand met een subsidie uit
het Boer Boris Fonds.

Jodokus

Margarit Groothedde & Philip Hopman

Eerste druk, 2026

jodokus2026@gmail.com

© 2026 Margarit Groothedde (tekst)

© 2026 Philip Hopman (illustraties)

Tekstbewerking Daan Remmerts de Vries
Vormgeving steef liefding

ISBN 978 94 622 9422 6

NUR 273

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Teksten datamining zijn niet toegestaan. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd op welke wijze dan ook voor het trainen van AI-technologieën of -systemen.

Hij is onderweg. Onderweg is fijn! Want je ziet zoveel.

Buiten staan er koeien in het weiland. Staan ze te grazen?
O nee! Ze staan op hun achterpoten. En... ze dansen!

Ja, Jodokus ziet het duidelijk: de koeien doen een vrolijk
ballet. Ze dragen zelfs roze rokjes.

Dát is Jodokus – die ziet nou eenmaal dingen die de meeste
mensen niet zien. Jammer voor al die andere passagiers...

En dan... is er een knal! Met een schok komt de bus tot stil-
stand – ineens!

Ja, dát valt iedereen wel op! Mensen schuiven gillend van de stoelen. Honden beginnen te blaffen. En ergens achterin loeit zelfs een heel groot beest...

Jodokus vliegt een stukje door de lucht. Met een plof komt hij neer op de vloer.

‘Geen paniek, mensen!’ roept de chauffeur. ‘Gewoon een lekke band!’

Er duikt een meisje op, naast het hoofd van Jodokus.

‘Jongetje... Zat je te dromen? Kom.’

Ze steekt een hand uit. Jodokus pakt hem beet, hij wordt op z'n voeten getrokken.

Hij begint te blozen. Want ze houden elkaar vast. En het leuke is: ze blijft zijn hand omklemmen...

Nu zit ze naast hem.

‘Ik ben Saartje.’

‘Ikke Jodus... Eh... Jodokus, bedoel ik. Dank je. Ja, dát bedoel ik: dank je wel! Dat je me overeind hebt geholpen.’

En dan zwijgen ze weer en kijken allebei een andere kant uit.

De chauffeur is naar buiten gelopen. De andere passagiers zijn met witte hoofden weer gaan zitten.

‘We staan wel heel lang stil,’ zegt Jodokus. ‘Vervelend... Morgen! Morgen neem ik een andere bus. Eentje die doorrijdt. Naar China. Daar wil ik heen. Ze eten daar rijst! Wist je dat?’

Saartje giechelt. Ze heeft nog steeds z'n hand vast.

‘Euh... Hou jij ook zo van rijst?’

Hier moet ze even over nadenken. ‘Best wel,’ zegt ze uiteindelijk.

‘Ga dan mee,’ zegt Jodokus, tot zijn eigen verbazing.

‘Morgen dus! Ga met me mee naar China! Oké? Ja? Kan dat? Zullen we dat doen? Jij en ik?’

Nu bloost Saartje. ‘Oké dan,’ zegt ze.

